

net, eller han skal ind under denne ulykkelige § 64 — Paradisparagrafen efter de Herrers Mening, altsaa det Paradisparagrafen for et Menneſte, om han skal leve i Glendighed under Fattiglovens øvrige Bestemmelser, eller om han skal ind i Herlighedstilstanden efter denne Paragraf — dette bestemmes, siger det ærede Medlem i sit eget Forslag, af Indenrigsministeren. Seg ser ikke andet, end at dersom det første var rigtig, at det var et u hørt Tillidsvotum, der gives Indenrigsministeren, saa maatte dette ogsaa være et u hørt Tillidsvotum. Ingen af Delene er nemlig Tilfældet, det er et ganske jævnt Spørgsmaal; der har ikke været Tale om at rejse Anke mod det ærede Medlem for denne Afgørelse, thi der eksisterer ingen anden, da det er et Spørgsmaal, der ikke egner sig til Afgørelse for Højesteret; thi saa kan et Menneſte være død i lange Tider, inden han faar Dom, om han skal med eller ej, og det kan ikke lade sig gøre. Vi rejste ingen Anke mod det ærede Medlem derfor, men vi rejste Anke over, at han ser Skæbnen i sin Broders Dje, men Bjælken i sit eget Dje bliver han ikke var. Seg bemærkede det samme til det ærede Medlem med Hensyn til § 67, hvor han virkelig giver en Minister alle efter min Mening endnu mere udenfor alle Regler efflatant Myndighedsret til at sætte i Kraft eller ikke sætte i Kraft Lovens Bestemmelser om de fattige militære Familier, saa at han kan lade dem gaa paa Fattigvæsenet, medens Forjorgeren gaar i Krigen, eller sørge for, at det ikke sker. Det har det ærede Medlem ladet staa, og det siger jeg er aldeles urimeligt; der kunde jeg have Ret til et selvstændigt Angreb paa ham, men § 68 retter jeg intet Angreb paa. Nu vilde jeg ønske, at det ærede Medlem, idet han gif forbi mine Udtalelser, simpelt hen havde erklæret: Seg tager mine Ord tilbage og mit Angreb paa enkelte Punkter i Alderdomsforførgelsesforlaget; vi føre en saglig Forhandling og en sund Arbejdspolitik, vi staa ikke her og sægte med Skingrunde, som intet Sted høre hjemme, og hvad man kan forstaa saa godt, som 2 og 4, vil jeg ikke opholde Tingets Tid med, derfor tager jeg mine Ord tilbage og indrømmer, at jeg har gjort mig skyldig i en Fejltagelse. Det Tilførsord kunde jeg have ønsket at høre i Saar. Seg kunde have ønsket at sige flere Ting til det

ærede Medlem, hvor han efter min For- mening ogsaa vendte tidligere Udtalelser paa Hovedet, men da det ikke var Udtalelser af mig, skal jeg lade andre besørge det.

Nu vil jeg gerne vende mig til § 64 og sammendrage de Udtalelser, som ere faldne, ganske vist gennem andre Betragtninger. Seg vil først sige, at Ministerens Forslag, saaledes som det foreligger, lader en Utydelighed tilbage med Hensyn til et enkelt Spørgsmaal. Naar der staa efter Ministerens Forslag, at som 60aarige komme de i Besiddelse af denne nødvendige Understøttelse, saa ere de ikke paa Fattigvæsenet, for saa vidt Forslaget er affattet saaledes, at det kan forliges med Grundloven. Saa ere de ikke fattigunderstøttelsesberettigede, de ere ikke fattige og de kunne altsaa i saa Henseende staa bevarende deres borgerlige Rettigheder, og hvorfor? Fordi Ministeren har foreslaaet, at de aldrig maa have nydt noget som helst af Fattigvæsenet, og de ere altsaa aldrig komme ind under at skulle have noget eftergivet. Men Højres og Flertallets Vædringsforslag lide i alt Fald af en Fejl, som ikke kan oprettes paa anden Maade, end hvis et andet Forslag til Lovens vedtages, ellers staa der intet om det i deres Forslag. Der staa, at det ikke skal betragtes som Fattigunderstøttelse og ikke have dennes Følger, men der staa ikke, det vil sige i denne Paragraf, noget om, at den tidligere Understøttelse er eftergivet, og efter deres Forslag til Paragraffen set i sig selv kunne de godt blive ved at være under Fattigvæsenet paa Grund af deres tidligere Stilling til dette og dog nyde denne Understøttelse efter § 64, som for sit Vedkommende ikke er Fattigunderstøttelse. Skulde det altsaa kunne haves, maatte det kunne haves saaledes, at naar de 5 Aar ere forløbne paa den Maade, skulle de have denne Understøttelse eftergivet. Men Højre og Flertallet staa uenige i denne Vædring, og da man ikke veed, hvad det kan blive til, have vi ingen Garanti for, at denne Vædring i Virkeligheden sikrer de paagældende paa § 64 at komme ud over Fattiglem- Stillingen rent juridisk set, selv om vi gif ud paa at saa Paragraffen affattet saaledes, at den var tilstrækkelig i saa Henseende. Seg maa derfor bemærke, at ved den Forandring, der er truffen, baade af Højre og Flertallet i Regeringsforlaget, sikrer Sa-